

Ændringsforslag 7

Mylène Troszczynski, Mara Bizzotto, Dominique Martin, Angelo Ciocca, Joëlle Mélin
for ENF-Gruppen

Betænkning**A8-0195/2017****Nicola Danti**

Europæisk dagsorden for den kollaborative økonomi
2017/2003(INI)

Alternativt beslutningsforslag (forretningsordenens artikel 170, stk. 3) i forbindelse med et ikke-lovgivningsmæssigt beslutningsforslag A8-0195/2017**Europa-Parlamentets beslutning om en europæisk dagsorden for den kollaborative økonomi**

Europa-Parlamentet,

- der henviser til forretningsordenens artikel 52,
- A. der henviser til, at alle kollaborative økonomier, der dækker det fulde spektrum fra markedsorienterede til gavebaserede, forudsætter en kollaborativ model for forbrug (leje, lån, udveksling, deling, bytte og foræring), som anvendes på måder og i et omfang, som ikke var mulige tidligere, takket være intensiv brug af informations- og kommunikationsteknologier (IKT) som en vigtig katalysator;
- B. der henviser til, at den kollaborative økonomi udvikler sig i en økonomisk kontekst med struktureret deregulering, hvor mange sektorer allerede er nødsaget til at tackle omfattende illoyal konkurrence;
- C. der henviser til, at Kommissionens meddelelse om "En europæisk dagsorden for den kollaborative økonomi" fremhæver platformøkonomiens stigende betydning og dens indvirkning på økonomiske og beskæftigelsesmæssige politikker, der medfører en forandring, som allerede på nuværende tidspunkt kan forudses, men ikke er under kontrol, og som er ugunstig for den traditionelle økonomis aktører;
- D. der henviser til, at økonomiske initiativer som følge af digitaliseringen i dag er kendetegnet ved lav arbejdskraftintensitet og høj specialisering;
- E. der henviser til, at platforme ikke bør anses for blot at være digitale formidlingstjenester, eftersom denne form for formidling leveres på områder, der allerede er omfattet af medlemsstaternes lovgivninger og i mange tilfælde også sker ved at fastsætte den endelige pris for kunden og aflønne tjenesteyderen, som må formodes at være selvstændig erhvervsdrivende og ikke arbejdstager;
- F. der henviser til, at den kollaborative økonomis fremkomst skaber store udfordringer med hensyn til at beskytte Europas digitale suverænitet, strategiske data samt

medlemsstaternes digitale og industrielle uafhængighed, og at den rejser afgørende spørgsmål vedrørende den automatiske overførsel af persondata til supercomputere med base i tredjelande;

1. understreger, at fænomenet ikke indebærer et teknologisk gennembrud eller en idé, der sejrer ved at ændre på strukturen af en traditionel aktivitet, således at den bliver mere effektiv og opnår mere med mindre; bemærker, at den eneste egentlige innovation i kollaborative økonomier og i deleøkonomien i almindelighed består i afskaffelsen af enhver form for formidling, uanset om denne måtte være erhvervsmæssig eller offentlig (i form af regulering og beskatning);
2. bemærker, at de større tværnationale platforme inden for deleøkonomien, som indsamler og omfordeler en enorm strøm af oplysninger, etablerer sig som nye formidlere; bemærker, at disse platforme på trods af en tungere omkostningsbyrde (udgifter til formidling kan endog overstige 20 %) kan fastsætte lavere priser takket være den omstændighed, at denne innovationsteknologi kræver et minimum af faste investeringer, og som følge af den asymmetri der gør, at omkostningerne ved disse priser ikke rammer selve platformen, men ender hos arbejdstagere eller deres kunder; bemærker, at det følger heraf, at sådanne platforme under visse omstændigheder endog kan udgøre en hindring for skabelsen og udviklingen af lokale initiativer inden for den kollaborative økonomi;
3. understreger, at deling og værdiansættelse af underudnyttede aktiver, der tilhører den erhvervsdrivende selv, bliver særlig eftertragtet i en økonomi, hvor den interne efterspørgsel er udtømt, og hvor det bliver afgørende at spare på omkostningerne, og det afgørende kriterium således bliver pris frem for kvalitet og sikkerhed; bemærker, at "merværdien" i deleøkonomien, således ligger i en systematisering af subsistensøkonomien i mangel af en merværdiøkonomi; mener, at der er tale om en "sørg for dig selv-økonomi";
4. påpeger, at det overskud, der genereres på denne måde, for de flestes vedkommende tilfalder ejerne af hardware og software, oligopolisterne i den digitale verden, og dem, der forvalter betalingerne og transaktionerne, som i øvrigt lovligt kan unddrage sig beskatning takket være den frie bevægelighed for kapital;
5. anfører, at alle, der arbejder i platformsøkonomien, enten er arbejdstagere eller selvstændige afhængigt af prioriteringen af faktuelle forhold; minder i denne sammenhæng om, at Domstolen har defineret begrebet "arbejdstager" på grundlag af et arbejdsforhold kendetegnet ved opfyldelsen af visse kriterier, såsom underordningsforhold, vederlag, arbejdets art og enten en ansættelses- eller en samarbejdskontrakt i behørig form;
6. understreger, at medlemsstaterne har kompetence til at bekæmpe den stigende jobusikkerhed, som den kollaborative økonomi medfører, med henblik på at sikre arbejdstagerne tryghed i jobbet; understreger, at konstant tilgængelighed udgør en alvorlig sundheds- og sikkerhedsrisiko i platformøkonomien; slår til lyd for, at der indføres en "ret til at logge af", således som den defineres af den enkelte medlemsstat;
7. minder, i betragtning af at arbejdsretten forbliver en national beføjelse, om, at

medlemsstaterne har ret til at lovgive om arbejdsvilkår i platformøkonomien med henblik på at sikre dels retsstillingen for platformarbejdere, idet platformene ofte forvaltes af multinationale virksomheder uden for Europa, dels at sikre, at alle platformarbejdere har de samme sociale og beskæftigelsesmæssige rettigheder og standarder for beskyttelse af sundhed som arbejdstagere i den traditionelle økonomi;

8. bemærker behovet for at sikre tilstrækkelig social sikring for arbejdstagere, som er nøgleaktører på det digitale arbejdsmarked, og påpeger, at det kun er medlemsstaterne, der kan imødekomme dette behov hurtigt; understreger, at foreningsfrihed og retten til kollektive skridt er grundlæggende rettigheder, der skal gælde for alle, der arbejder;
9. bemærker, at en stor del af den fremvoksende kollaborative økonomi fortsat ikke er reguleret; er af den opfattelse, at der er et bredt manøvrerum for nationale, regionale og lokale myndigheder til at vedtage kontekstspecifikke regler med henblik på at forfølge målsætninger af almen interesse;
10. bemærker, at medlemsstaterne kan fastlægge standarder for gennemsigtighed og oplysningspligt for platformoperatører med henblik på at forhindre dem i at omgå den nationale lovgivning udelukkende for at øge deres profit; mener, at disse standarder bør gøre det muligt at overvåge indbetaling af skat og sociale bidrag og af praksisserne for vurdering (rating) af arbejde på platforme;
11. opfordrer medlemsstaterne til at samarbejde om at sikre, at platformene overholder lovgivningen på det sted, hvor tjenesten ydes, og betaler skatter dér, at webstedet har domæne i den medlemsstat, hvori platformen yder tjenesten, at den er ejet af en fysisk eller juridisk person, som har sit retlige og skattemæssige hjemsted i den samme medlemsstat, samt at den konto, hvortil betalinger og transaktioner foretages, åbnes i en bank i den samme medlemsstat;
12. understreger, at medlemsstaterne har ret til at vedtage deres egne nationale foranstaltninger med henblik på at sikre en grad af retssikkerhed, som betyder, at der bør gælde ensartede regler for alle, uanset om de opererer via de traditionelle kanaler eller via kanaler for den kollaborative økonomi og deleøkonomien i almindelighed: certifikater, tilladelser, licenser eller faglige kvalifikationer, helbredsoplysninger, lokalers egnethed, skatter, forsikring, arbejdsmarkedets regulering osv.; understreger i denne forbindelse, at det er afgørende først og fremmest at undgå illoyal konkurrence på bekostning af traditionelle aktiviteter og sikre samme sociale beskyttelse for arbejdstagere og samme garantier for forbrugersikkerhed;
13. understreger behovet for reel digital suverænitet på nationalt plan ved at vedtage strategiske investeringspolitikker i forbindelse med digitale erhverv og ved at sikre databeskyttelse – begge dele fortsat underlagt medlemsstaternes eneansvar;
14. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet, Kommissionen og medlemsstaternes regeringer og parlamenter.

Or. en

